

L'ambició d'un prodigi

-- **A**profitant que ens has mostrat aquesta habitació plena de copes, de medalles, de plaques i de tota mena de guardons, ¿podries fer un acte d'immodèstia i relatar-nos el teu palmarès?

—Sí, bé, jo vaig començar el... A veure. Al 82, vaig ser campió d'Europa de Trialsin, que és el trial fet amb bicicleta, en la categoria de cadets. Al 83, ja vaig ser-ho d'Espanya, però absolut, i també d'Europa. A l'any 84, em sembla que va ser, vaig començar amb la moto, i vaig fer el vuitè en el campionat d'Espanya. Al 84... Ah, no, al 85, anem pel 85, ¿oi? Sí, doncs, al 85, vaig ser el tercer d'Espanya. I al 86, o sigui, l'any passat, vaig guanyar el campionat espanyol i vaig quedar quart en el Mundial. I aquest any, doncs, això, vaig primer en el campionat d'Espanya i primer també en el del món.

—Ets primer en el Campionat del Món de Trial i amb una cursa menys que els teus competidors...

—Sí, perquè a una prova em van desqualificar i no vaig agafar punts.

—¿Dinou o vint anys?

—Vint. Ara tinc vint anys.

—¿I com es fa, això de tenir vint anys i estar situat al primer lloc del món del trial? Abans, quan un pilot d'aquí sortia a l'estranger, si aconseguia puntuar ja era tot un èxit.

—No ho sé, és difícil dir-ho. Potser perquè ara duem una vida dedicada a les motos, només fem gimnàstica i entrenem, seguim una dieta, no fumem, ens preparam molt, no ho sé...

—O sigui, que sou professionals.

—Sí, per complet.

—¿I, econòmicament, els professionals del trial esteu ben remunerats? ¿Són generosos els de la fàbrica Beta?

—Sí, jo crec que estic ben pagat. No és com els corredors de velocitat, però, vaja, jo crec que estic bé, molt satisfet de com em tracten els de Beta.

—¿I què té la italiana Beta que falti a la catalana Montesa?

—Suposo que, no tan sols la Beta, sinó les fàbriques italianes en conjunt,

Tot just vint anys i Jordi Tarrés és al capdamunt del mundial de trial, possiblement el nou campió. Un professional que es considera solitari i romàntic.

Eduard Company

podia haver-hi, però ara, potser pels resultats que estem obtenint els espanyols, o més aviat els catalans,estic veient que sí, que comencen a vendre's moltes motos i que hi ha molts nanos que s'estimen el trial i que estan mirant d'aprendre'n.

—¿Per què aquest desfasament de popularitat, si més no a nivell periodístic, entre el trial i la velocitat?

—No ho sé exactament. El que sí

DOMÈNEC UMBERT

«El trial és un esport que requereix un bon sentit de l'equilibri».

estan cada dia innovant, i tenen unes motos més modernes.

—Ossa, Bultaco, Montesa. Catalunya ha fet història en el trial i, tanmateix, a part que només funciona ara la Montesa, no sembla que tota aquesta experiència hagi servit de gaire.

—Jo crec que ha servit de molt, però potser no ho han sabut aprofitar, perquè, per exemple, la Beta, ¿què va fer? Doncs, va contractar un pilot, el Pere Oller, perquè els ajudés a tirar endavant una moto de trial, i en canvi, aquí, van deixar marxar aquest senyor... Bé, i també és cosa de calés; allí pagaven molt bé, mentre que les empreses catalanes estaven de crisi. Per tant, van marxar els experts.

—¿Creus que el trial està ara tan de moda com fa uns quants anys?

—Fa uns anys, no sé l'afecció que

que trobo és que un campionat del món és un campionat del món... ¿Com ho diria? Crec que tan difícil és guanyar-ne un de «boletes» com un de trial o un de velocitat. El que passa és que en el cas de la velocitat qualsevol pot fer-se amb una moto i anar ràpid per carretera, i el trial és diferent. A més, sobretot la televisió n'ofereix moltes curses, cosa que no succeeix en la meva especialitat. Ara, jo crec que a Catalunya hi ha molta afecció, la gent coneix l'esport, i penso que és important.

—¿I no deu ser que una moto de trial costa molts diners?

—Sí, però de totes les modalitats del motociclisme esportiu, el trial, pel que fa a la competició, és el més barat. Si t'hi fixes, una moto de velocitat ja val almenys tres vegades més que una mo-

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 24

18.00 h.: EL PRINCIPE Y LA CORISTA, *Laurence Oliver*, 1957. USA V.E.
20.00 h.: SUBMARINE PATROL, *John Ford*, 1938. USA V.O.
22.00 h.: HOMBRES INTREPIDOS, *John Ford*, 1940. USA V.O.

DIJOUS, 25

18.00 h.: REBECA, *Alfred Hitchcock*, 1940. USA V.E.
20.00 h.: KAOS, Historias sicilianas, *Paolo i Vittorio Taviani*, 1985. Itàlia V.E.
22.30 h.: SUBMARINE PATROL, *John Ford*, 1938 USA. V.O.

DIVENDRES, 26

17.30 h.: KAOS, Historias sicilianas, *Paolo i Vittorio Taviani*, 1985. Itàlia V.E.
20.00 h.: LA DILIGENCIA, *John Ford*, 1939. USA. V.O. Traducció simultània. *Amb la presència de Tag Gallagher.*
22.00 h.: UNDER THES STARS AND BARS, *Francis Ford*, 1910. USA. BLAZING THE TRAIL. THE INVADERS, *Thomas H. Ince*, 1912. UNSMAKED, *Francis Ford*, 1916. USA. Mudes. *Piano: Joan Pinesa.*

DISSABTE, 27

16.00 h.: REBECA, *Alfred Hitchcock*, 1940. USA V.E.
18.00 h.: MARATHON MAN, *John Schlesinger*, 1976. USA. V.E.
20.00 h.: CARNE, *John Ford*, 1932. USA. V.O.
22.00 h.: LA DILIGENCIA, *John Ford*, 1939. USA. V.O.

DIUMENGE, 28

12.00 h.: Matinal infantil: Tercera Selecció de curt-metratges de Mortadelo y Filemón. Dibuxos animats V. E.
17.00 h.: RICARDO III, *Laurence Olivier*, 1956. Gran Bretanya V.O.S.E.
18.00 h.: Se suspèn la sessió per la llarga duració del film anterior.
20.00 h.: MARATHON MAN, *John Schlesinger*, 1976. USA. V.E.
22.00 h.: CARNE, *John Ford*, 1932. USA. V.O.

Travessera de Gràcia, 63.
Telèfon 201 29 06

to de trial. I gasta molta més gasolina, cal tenir-ho en compte.

—*De les especialitats motociclistes, ¿el trial no és la menys espectacular?*

—Depèn com es miri. En la velocitat, doncs, és espectacular la rapidesa. En el moto-cross és espectacular com van de bojós, fent els salts i aquestes coses. I el trial també ho és, encara que s'ha de saber entendre la dificultat que comporta el que fem. Adona't que en els trials «indoor» la gent s'ho passa molt bé, i és un senyal que el que aconseguim realitzar sobre una moto resulta espectacular.

—*I ara que has esmentat els «indoor», ¿no penses que desnaturalitzen l'essència del trial?*

—Per a mi, no. Més aviat suposo que l'han fet evolucionar.

—*En un setmanari especialitzat diuen de tu: «de momento, Tarrés ya es lider y el mundial no solo habla español sino que ya empieza a ponerle acento». Ara parlem en català, i també podem posar-hi tot l'accent que es vulgui. ¿No et fa gràcia que s'escriuin aquestes coses?*

—Bé, m'imagino que, com que no tan sols es ven a Catalunya, aquest setmanari ha d'agradar una mica a tothom. Per exemple, ara, tots els pilots de trial som catalans, però com que també som d'Espanya, ens agradi o no, doncs tothom s'hi apunta, encara que el mèrit sigui d'aquí.

—*¿I quan duguis el campionat del món —i toquem ferro, que és just a la meitat encara—, el duràs a Espanya o bé a Catalunya?*

—Jo el portaré a Catalunya, però també a Espanya. Tin present que, quan sortim a l'estranger, representem la Federació Espanyola, i encara que existeixi la Federació Catalana, és l'altra la que talla el bacallà. Ah, per cert, que la Federació Espanyola està aquí, a Catalunya. En fi...

—*Respecte a l'etern conflicte entre els motoristes de muntanya i els ecologistes, ¿creus que la pràctica del trial ajuda a estimar la natura?*

—¿Oh, i tant! Pensa que jo em passo moltes hores entrenant, sol, a la muntanya, i puc escoltar el so del vent, dels arbres, de l'aigua dels rierols, i és molt bonic.

—*Els pilots de trial, pel que has dit, semblen uns romàntics.*

—En certa manera sí, sobretot quan entrenes. Ara, durant una cursa puntable, lògicament tens altres coses en què pensar.

—*¿T'adones que el teu palmarès, als vint anys, podria ser la realitat del somni d'un adolescent?*

—No ho sé. Jo l'únic que he tractat és d'arribar el més amunt possible, i com més aviat millor, ja que d'aquesta manera tinc més possibilitats de mantenir-me a dalt durant més temps.

—*¿Significa això ser ambiciós?*

—Sí, suposo que jo dec ser molt ambiciós, ja que només penso en les curses i, és clar, a guanyar-les.

—*Ser campió d'Espanya, anar líder en el Mundial i a més dur bones motos, deu servir també per lligar, ¿oi?*

—Bé, no ho sé... Jo m'imagino que en coses d'aquest tipus... Sí, és probable que sí, perquè... Perquè la gent, les noies, doncs et veuen com una persona diferent, ¿no? El que passa és que nosaltres, per contra, sempre estem viatjant, no tenim temps, ni quasi sortim, i potser sí que ens aniria bé aprofitar... Però, és que, al final, o una cosa o l'altra...

—*¿No es poden compaginar les dues activitats?*

—No, no gaire. Tu, per exemple, vas a córrer una cursa i sí, hi ha alguna noia a qui agrades, però... No pot ser, has d'estar per la competició.

—*¿Et consideres un prodigi del trial?*

—És difícil de dir-ho. Jo no sé si sóc realment un prodigi o és que de veres m'ho mereixo; a veure si m'entens, el que no sé és si m'ha sortit així perquè, mira, m'ha sortit així, o bé perquè jo m'he esforçat per assolir-ho.

—*¿Cal, per a fer trial, tenir un excepcional sentit de l'equilibri?*

—Home, jo crec que sí, que cal tenir-lo, però també va agafant-se a base d'entrenament. Suposo, també, que és com tot, que no totes les persones serveixen pel mateix. Sempre hi ha algú a qui és més fàcil tenir un bon sentit de l'equilibri, i potser jo sóc un d'aquests. I ha coincidit que m'he posat en l'esport que el requereix, de manera que, mira, realment em va bé.

—*¿Quants minuts podries estar damunt de la moto, parada, sense posar un peu al terra?*

—Uf, fins que em cansés. Arribes sempre a un punt en què els músculs en tensió no aguanten més i has de descansar.

—*¿Cinc minuts?*

—Sí.

—*¿I deu, també?*

—Sí, és possible que sí. Tot depèn del que aguantis físicament.

—*El trial és un esport de precisió. Quan en un moment concret tens un error, en altres modalitats pots alliberar adrenalina cargolant la maneta del gas. Si això ho fa un corredor de trial, encara perd més punts. ¿Com el solucioneu, vosaltres, aquest contratemps?*

—És molt difícil de saber-lo controlar. El que jo ara «gasto», per dir-ho d'alguna manera, és tractar d'oblidar-ho. L'errada, ja l'has comesa i, per tant, has de prescindir-ne i continuar endavant. Si no, és molt pitjor, perquè et poses nerviós i encara penalitzes més. I no tan sols en una cursa de trial, sinó que suposo que has de fer el mateix en la vida, en tot. Mirar de superar-te a cada moment i no pensar en el que hauries pogut fer o deixat de fer.

—*¿El corredor de trial és un ser solitari?*

—Sí, jo crec que sí, ja que normalment tots els corredors solem viure en pobles una mica petits, com aquí, a Llinars, perquè ens va molt bé per entrenar i... Potser com que tampoc no tinc discoteques i llocs semblants que, si els tingués més a mà, igual els faria servir més, doncs és un factor que et condiciona una mica a l'hora d'escollir un esport per practicar. I, a més, entrenem sols... Sí, una mica solitaris sí que ho som.

—*Ara comences a ser conegut, ¿què tal et senta?*

—Bé, és una cosa curiosa, ja que recordo quan era més petit i parlaven del Manel Soler i d'altres monstres del trial, que ho eren llavors per a mi, jo els veia com uns déus i ara, no ho sé, no me n'adono; per exemple, quan estic amb gent, o com en aquest moment amb vosaltres, em considero una persona normal... És curiós... Sí, no ho sé...

—*Si arribes a guanyar el campionat del món, aquí, a Rellinars, ¿seràs rebut com un heroi?*

—Bé, m'imagino que sí. Ara, que una mica ja ho sóc, ¿eh? Com que aquest és un poble tan petit, doncs tot-hom em coneix i, si guanyés el campionat, jo crec que els faria gràcia, sí, com que em coneixen de sempre...

—*¿I no t'han esbroncat mai per anar amb moto per la muntanya?*

—No, això sí que no. Pensa que en aquest carrer hi ha un home gran que, si passa algú en moto, els fot uns crits... Doncs jo passo amb la roda aixecada, pujo, baixo i...

—... i a tu no et diu res.

—Ui, no, ¡que va! És el meu fan número u.

DOMÈNEC UMBERT

—*¿No li falta, al trial, la morbositat dels accidents, que en certa forma augmenten l'espectacularitat de les altres modalitats del motociclisme?*

—Home, no sé què dir-te... El que passa és que no ens fem mal, ara, si vens a veure accidents en una cursa de trial, doncs els veuràs, ¿eh? Perquè de tant en tant ens peguem cada garrota-da, també, que déu n'hi do... Però com que no anem a gaire velocitat... Realment el que fa que prenguis mal és la velocitat i, és clar, mentre no corris, ja pots caure, que normalment no et passa res.

—*¿Has tingut algun accident fent trial?*

—No, mai. Jo, fent trial, no m'he trencat ni l'os més petit, ni mai no m'han hagut de posar cap punt, res, cap problema.

—*El trial, ¿què té més, d'esport o de circ?*

—D'esport, té molt més d'esport. Però com que ha anat evolucionant, fem aquests malabarismes que fan la impressió... Però no són per a lluir-nos, no; és que, si no, no passes, senzillament. □

«Els malabarismes no són per a lluir-nos; és que, si no, no passes».